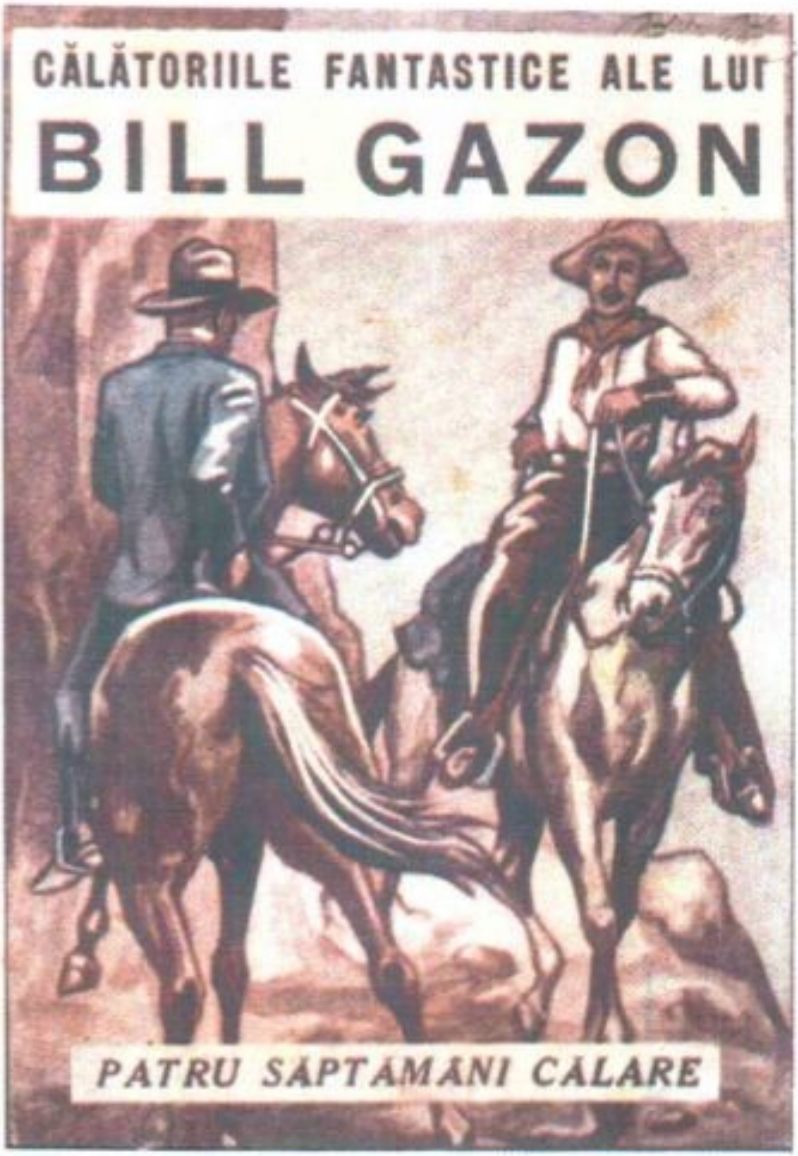
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
PATRU SAPTAMANI CALARE

No. 27

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

PATRU SĂPTĂMÂNI CĂLARE

Nr. 27

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

PATRU SĂPTĂMÂNI CĂLARE

Capitolul 1
Urmărirea

Tu, Texas, ţară a visurilor celor mai îndrăzneţe din copilărie !

Un zâmbet de amintire lunecă pe figura lui Bill Gazon.

Citea cu lăcomie, în epoca de şcoală, povestirile cu aventuri, în cari aproape la fiece pagină se săvârşea câte o crimă.

Mai ales la cursul de latină, pe când profesorul se silea să explice diferitele timpuri ale câte-unui verb neregulat, el aitea, pe sub gramatica respectivă, câte o cărţulie ferfeniţită de atâta ce circulase din mână în mână, până ce câte un ghiont al unui coleg îl trezea din farmecul lecturii

Profesorul, un om serios, îmbătrânit în studiile clasicilor, bătea nervoe, cu ciotul de creion în catedră:

- Ei Gazon, *audio* : aud, *audis* : auzi... Zi tu mai departe !

Dar lui Bill Gazon îi venea să strige:

- S'au luat la trântă !

O, câte pedepse nu'nghiţise pentru aceste lecturi prohibite !

Se frecă peste frunte.

Pierise romanticul copilăriei. Era iar în Texas, unde, în secolul trecut, după o lu şptă înverşunată, omul alb gonise pe cel roşu, de pe te-renurile sale de vânătoare, unde altădată cete de bandiţi ameninţau mereu proaspetele aşezări şi unde, astăzi, se'ntindeau lanuri imense şi tur-me numeroase păşteau în preerie.

De două săptămâni nu se mai dăduse jus de pe cal; de două săp-tămâni se ţinea călare, pe urmele surorii sale dispărute Thea.

Grea misiune îşi luase în spinare, când făgăduise mamei sale s'o caute şi să i-o aducă acasă....

Până acum, soarta-i fusese mereu potrivnică. Întotdeauna venise prea târziu sau pierduse urma.

Suferise mari privaţiuni şi trebuise să lupte adesea pentru viaţa sa. Fără surse financiare era silit să lupte cu un adversar puternic.

Oricare altul, în locul lui, ar fi renunţat, după atâtea înfrângeri şi trudă, la orice speranţă. Cu Bill Gazon nu fu aşa. El voia, neapărat, să-şi ţie cuvântul.

Dar sora sa Thea ?

Habar n'avea că frate-său gonea după ea şi răpitorii ei, ca s-o scape. Poate-şi închipuia că ai ei au pierit, ca atâţia alţii, în turburările de după războiu.

Bill îşi întoarse capul spre prietenul său, de care-l uniseră neno-rocirile comune.

Sam era un camarad bun. Şedea, acum pe calul său ca o bucată de unt pe un cartof fierbinte, uitându-se dornic după un locşor de odihnă, la umbră şi răcoare.

- Haide Sam, să poposim sub pomul acela şi să ne‘mprospătăm forţele. M’am deşelat de atâta călărit şi cred că nici ţie nu ţi-e bine. Şi nici nu făcurâm vreo scofală. Uite colo şirul de dealuri ce va trebui să-l parcurgem. Sunt foarte îngrijat să nu fi greşit drumul. De două săptă-mâni umblăm călare şi tot n’am dibuit pe ulii galbeni. Să ne ferească Dumnezeu să fi apucat pe o cale greşită ! Ce ne facem atunci ?

Sam, Negrul era optimist. Se îndreptă, fără o vorbă către singurul pom ce se zărea pe un ocol mare, clătinând, încurajator capul, spre prie-tenul său alb.

- Găsim noi pe ticăloşii ăia galbeni, dar nu cu mârţoagele astea ! trebuie să ne odihnim, ca după aia să putem umbla mai repede. Şi, nu ştiu cum, mă ia aşa cu furnicături de parcă simt că o să mai auzim noi astăzi şuier de gloanţe.

- Ce tot vorbeşti tu, măi ? Au trecut şi aici, definitiv, vremurile când domnea dreptul celui mai tare. Indienii în vechiul înţeles nu mai există.Iar bandiţii ce vrei să ia dela nişte pârliţi ca noi ?

- Crezi cumva, tu, că oamenii s’au făcut mai buni ?

- Asta nu, dar spun numai că n’avem a ne teme de tâlhari. Aş dori grozav să-i zărim odată pe Japonezi.

Descălecară sub pom, îşi întinseră oasele înţepenite şi se tolăniră la umbră, ca să se odihnească puţin şi să se învioreze.

Peisajul se schimbase. Holdele dispăruseră, făcând loc păşunilor sărăcăcioase. Pământul devenea tot mai pietros şi, la Vest şi vedeai for-maţiunile stâncoase ale munţilor, înălţându-se spre cer. Trebuiau să trea-că şi obstacolul acesta.

Tot mergeau pe lângă şoseaua cea mare ce duce dela răsărit la apus, Bill Gazon fiind convins că Japonezii după cari se ţineau se vor fi servit de ea, în fuga lor.

În primele zile ale urmăririi, aflase de pe la ferme şi ciobani că două automobile cu pasageri galbeni

trecuseră prin părţile acestea dar în ultimul timp cutreierase ţinuturi cu aşezări rare şi toate cercetările rămă-seseră fără rezultat.

Deşi mergea pe singura cale practicabilă, se’ndoia , totuşi. Dacă mai e pe drumul adevărat sau Japonezii vor fi întrebuinţat o stratagemă ca să-l inducă în eroare. Rar de tot ce mai întâmpinaseră oameni, cari, de altminteri, nu le putuseră da nicio informaţie asupra celor două automo-bile cu Japonezi.

Bill Gazon voia să stea la umbra pomului până va trece toropeala zilei şi abia pe seară să-şi reia pribegia. Sam însă era foarte neliniştit.

Deodată, trezi din aţipeală pe prietenul său alb, arătând spre Nord, de unde veneau nişte călăreţi.

- Ei, ce spune Sam ? Că vom avea azi miros de pulbere. Hai să ne cărăbănim, până nu ne pomenim cu derbedeii ăştia în spinare !

- Chiar dacă sunt bandiţi, ce o să ne pretindă ?

- Păi de, tot avem câţiav dolari în buzunar; de asemenea doi cai, precum şi diferite lucruşoare, ce le-ar putea stârni lăcomia. Hai zău !

Bill Gazon stete pe gânduri. De, poate că Sam are dreptate ! Oricine ar fi fost călăreţii, nu era. De sigur, de dorit o cunoştinţă mai intimă cu ei.

Se avântară repede în şea şi apucară iar pe vechea direcţiune.

Între acestea, călăreţii se tot apropiaseră şi, cum văzură pe cei doi plecând, îşi îmboldiră caii în galop. Vasăzică, tot !

Bill Gazon făcu un semn lui Sam şi amândoi dădură pinteni ca-ilor.

Se descărcară după ei revolvere şi gloanţele le şuierară pe la ureche.

- Ei, avut-a dreptate Sam că azi vom mirosi pulbere ?

- *Damned* ! Acu’ e acu’ ! Mai te pomeneşti că sburăm în eter-nitate, pentru un fleac de dolăraşi.

Bill Gazon făcu un semn lui Sam şi amândoi dădură pinteni cailor. (Vezi pagina 10).

Bill Gazon se uită înapoi şi se speriă. Urmăritorii veneau tot mai aproape şi glonţele sburau tot mai des pe după capetele prietenilor.

Ei îşi îmboldiră animalele până la maximum de iuţeală, dar aces-tea erau obosite de neodihna de atâtea zile, pe când urmăritorii călăreau pe nişte dobitoace odihnite şi viguroase. Începu o cursă disperată.

Totuşi Bill Gazon îşi dete în curând seamă că era cu neputinţă să scape în modul acesta, căci caii lor n’aveau să reziste mult. Afară de aceasta, şoseaua urca în pantă pentru ca, apoi, să continue peste munţi. La o luptă cu urmăritorii, nici că era de gândit, fiind în număr prea mare.

Nu era de recurs decât la o stratagemă. Mintea lui Bill Gazon lucra febril. În căutarea unei soluţii. În cele

din urmă socoti că a găsit una. Se lipi de prietenul său Sam şi-i zise :

- Trebuie să ne despărţim. Poate că reuşim, astfel să-i dezorien-tăm. Ia-o tu spre stânga, iar eu o iau spre dreapta şi ne întâlnim după dealul acela, lângă şosea. Cine ajunge întâi caută o acoperire, de unde să se poată apăra cu arma. Ai înţeles ?

Sam făcu un gest afirmativ; ezită însă să-şi părăsească prietenul alb. În cele din urmă, îşi dete seamă că e singurul mijloc de scăpare.

Cu un salut scurt, se despărţiră. Bill Gazon coti spre dreapta şo-selei, Sam spre stânga.

Surprinşi de această manevră neaşteptată, urmăritorii se opriră un moment, uluiţi. Cu aceasta însă cei doi prieteni câştigară o mică distanţă.

Iată însă că se întâmplă ceva la care Bill nu se aşteptase.

Urmăritorii nu se despărţiră în două grupuri, cum nădăjduise, ci o luară, în linie strânsă după el.

Drumul era tot mai anevoios. Calul lui Bill Gazon înainta greu pe terenul sgrunţuros, presărat cu pietre şi râpos. Galopul se transformă într'un căţărat.

Se uită înapoila urmăritori. Aceştia se tot apropiau triumfători.

Bill Gazon se aplecă asupra animalului său, îmboldindu-l prin îndemnuri. Bolovani imenşi îl sustraseră, pentru câteva secunde, privi-rilor urmăritorilor, dar ca să se ascundă pe aci era cu neputinţă.

Terenul devenea tot mai prăpăstios. Bill trebuia să sară adesea din şea, spre a-şi conduce calul pe după o stâncă, cu deosebire pericu-loasă.

Disperată situaţie !

La spate banda care venea chiuind, în faţă un teren inaccesibil.

Deodată tresări.

Urmăritorii descălecaseră, mergând acum pe jos.

În curând îşi explică purtarea lor.

Alergarea se terminase: de aci nu se mai putea înainta. Nimerise într'un fel de fundătură.

În faţa sa se înălţa o stâncă dreaptă, de netrecut. În stânga ei se căsca o prăpastie. De aci nu mai era chip să scape. Trebuia să-şi apere viaţa cu arma în mână, împotriva unei forţe de opt ori superioară. Mai prezenta vreo perspectivă de izbândă lupta inegală ?

Şi totuşi, trebuia s'o înfrunte.

Sări repede din şea, îşi duse calul pe după o lespede mare de stâncă, căutând apoi şi pentru el un dăpost. Bolovanii de jur împrejurul lui îi ofereau bună acoperire. Dar pentru cât timp ?

Luptă ?

Trebuia, adică, neapărat ?

Ridică piedica armei, dar şovăia încă. Urmăritorii continuau să se apropie. Trebuia, acum, să procedeze fără pic de sentimentalitate. Slobo-zi deci primul glonte ca un avertisment.

Bandiţii se priviră speriaţi şi căutară repede adăpost. Nu se aştep-taseră la împotrivirea aceasta.

Se'ncinse o bătălie. Gloanţe şi sfărâmături de pietre sburau din-toate părţile. În acelaşi timp, bandiţii încercau să se apropie tot mai mult de Bill Gazon.

Când însă el ochea, se retrăgeau îndată, căutând acoperire. Dânsul le era întru atâta superior că putea trage de sus asupra lor, cari se aflau jos. Cât avea însă să ţie focul acesta ?

Poate că hărmălaia luptei avea să atragă atenţia lui Sam, care, ve-nind ar fi putut ataca din flanc pe duşmani. Poate !

Deodată Bill Gazon întoarse capul , speriat.

Un glonte nimerise în peretele unde-şi adăpostise calul. Neliniştit de sfărâmăturile de piatră, animalul se

ridică în două picioare şi, o clipă mai târziu, se rostogoli pe povârnişul repede.

Bill Gazon se frecă peste fruntea scăldată în sudori. Împreună cu calul, îi dispăruse toată provizia de alimente şi muniţiuni.

Îşi numără repede cartuşele ce le avea la dânsul.

Opt bucăţi ! Dacă fiecare glonte ar nimeri, atunci….Dar dac'ar greşi ? Ce s'ar întâmpla ?

Ţinti, cu o linişte silită. Jos răsună un ţipăt. De bună seamă că nimerise pe vreunul.

Bandiţii se retraseră departe, renunţând la un schimb de împuş-cături de prisos, dar se ţinură la adăpost, aşteptând, de sigur, să-şi reîn-noiască atacul.

Bill Gazon reflectă ce ar putea face, ca să scape din situaţia aceasta tragică.

Nimic ! Nu se putea mişca din loc. De îndată ce avea să-şi părăsească adăpostul, oferea o minunată ţintă pentru gloanţele adver-sarilor săi.

Se scurseră câteva ore de îngrijorare. Bill Gazon nu trebuia să slăbească din ochi asediatorii săi, cari şedeau risipiţi, dacă nu voia să fie luat prin surprindere, de altă parte.

La aceasta, se adăogau chinurile foamei şi setei. În aceaşi timp era îngrijat de soarta prietenului său negru.

De ce nu venea acesta, căci va fi aşteptând de mult zadarnic la locul fixat. Sau să se fi rătăcit ?

În sfârşit se coborî noaptea şi, împreună cu ea, lumina lunii. Bandiţii îşi greşiseră socotelile. Luna proteja pe Bill Gazon, iar nu pe ei, căci stând în umbra masivelor stâncoase, el putea observa fiece mişcare a asediatorilor săi.

Sperau, probabil, că prăpădit de oboseală, va adormi, căzându-le , astfel, uşor, în mâini, fără nicio luptă.

El îşi da prea bine seamă de pericol. Dacă mai rămânea mult timp acolo, apoi somnul avea să-l fure şi

era pierdut. Trebuia să plece până nu şi-or reînnoi bandiţii atacul.

Dar cum ?

Înfăşurat în umbra peretelui, se ridică din locul unde sta adă-postit, târându-se cu precauţiune, spre locul unde-i se odihnise calul şi aplecându-se peste margine, se uită jos, în abis.

Nu se vedea de loc calul. Deci , nu s'o fi rănit prea grav, când că-zuse, şi o fi luat-o razna încolo, în spre un loc unde va fi sperat să gă-seascâ nutriment şi apă.

Bill Gazon reflectă. Dacă animalul reuşise să ajungă jos nerănit, astfel ca a putut să-şi continue fuga, cu atât mai mult va reuşi el. De alt-minteri, era singurul mijloc de scăpare.

Astfel deci, se hotărî să aleagă drumul acesta, ca să-şi recapete libertatea şi, totdeodată, să-şi salveze viaţa.

Se târî înc'odată spre vechea-i ascunzătoare, uitându-se jos, la prigonitorii săi.

Ei însă erau bine adăpostiţi; doar două santinele stăteau de pază.

Merse deabuşilea spre povârniş, cercând să coboare, lunecând încetişor. Era o muncă anevoioasă în beznă.

Deodată nu-şi mai putu menţine echilibrul şi începu să se dea deaberbeleacul pe povârniş, căzu pe nişte pietroaie şi rămase lat întins.

Deodată, nu-şi mai putu menţine echilibrul şi începu să se dea deaberbeleacul pe povârniş. (Vezi pagina 18).

Trase cu urechea câteva minute. Nu se auzea însă nimic decât sunetul produs de o piatră dislocată.

Îşi şterse cu batista ţărâna de pe obraz şi se sculă.

Era liber. Dar încotro să se îndrepte ? Ce mutră vor face dimi-neaţă bandiţii când vor găsi cuibul gol ?

Dar de asta n’avea ce să se sinchisească. Chestiunea era să plece. De-ar şti numai unde i-a fugit calul !

Şi începu cercetări minuţioase, destul de trudnice, în noapte.

Capitolul 2
În rătăcire

Se crăpase de ziuă, când Bill Gazon rătăcea încă printre stânci, în căutarea calului, căci fără el nu era chip de ieşit din regiunea aceea. Pe lângă aceasta, era obosit, oasele îl dureau din cauza căderilor şi foamea şi setea îl chinuiau cumplit.

Şezu pe o lespede, dar ca să se scoale imediat, căci trebuia înainte de orice, să-şi găsească animalul; altfel, era pierdut.

Se târî mai departe, se căţără pe stânci şi-şi aruncă o chire de jur împrejur.

Nimic !

Nici urmă de cal.

Ce să facă ?

Îşi înălţă capul. Nu-i era îngăduit să se descurajeze.

Dar ce fuse asta ?

Ascultă cu încordare.

Parcă era nechezatul unui cal.

Îl cuprinse nou curaj şi coti pe după un perete stâncos.

Şi iacăte-i calul !

Îl chemă cu obişnuita dezmierdare. Animalul ciuli urechea şi se întoarse. Tânărul prinse să fluiere şicalul veni, nechezând vesel.

Bill îl mângâie. Animalul nu suferise leziuni grave, ci se alesese doar cu câteva vânătăi pe coaste.

Pericolul cel mare trecuse. Acum , mai era vorba să găsească pe Sam şi să reia vechea direcţie. Pe unde s’o fi învârtind tuciuriul cela ?

Îşi duse calul la umbră, scoase din oblâncul şelei nişte alimente şi îmbucă. După o oă de linişte. Se avântă

cu forţe împrospătate, în şea şi' ncepu să caute pe prietenul său negru, Sam.

Se apropia amiaza şi nu-l găsise încă. Pe unde o fi picat ?

După un popas scurt, îşi continuă neobosit cercetările. În curând însă, trebui să recunoască, spre spaima sa, că tot căutând, se rătăcise el însuşi. Nu se mai putea orienta printre stânci.

Şi iar se făcu noapte. Înfăşurat într'o pătură, încercă să doarmă.

Zadarnic.

La cel mai mic sgomot, tresărea speriat şi întindea mîna după ar-mă. Nu se întâmplă nimic, ci doar nervii săi excitaţi îl amăgeau cu fel de fel de pericole.. Dimineaţa, încălecă tot aşa de sdrobit ca în ajun.

Era nemulţumit şi de el şi de soarta lui. Tot timpul cât rătăcise de colo până colo era pierdut pentru el, folosind, în schimb Japonezilor, cari puteau dispare cine ştie unde, iar el să nu mai găsească urma.

Ce avea să facă atunci ? Mamă-sa nu se va consola mult timp cu ştirea că el a găsit urma Theei şi se ţinea după ea, fără succes însă.

Îşi muşcă buzele. Dar nu-i era îngăduit să-şi frământe mintea, ci trebuia să-l găsească pe Sam şi să nimerească iar pe şosea.

Deodată calul său nechează şi, puţin după aceea, îi răspunse alt nechezat.

La cea dintâi cotitură, dete peste un călăreţ străin. Îşi scoase repe-de arma, călăreţul celălalt la fel şi amândoi se priviră scrutător. Apoi, ne-cunoscutul îşi lăsă în jos arma şi râse.

- Ei flăcăule, nu pari să fii lup şi de sigur că nu eşti de mult pe aci. Nu prea îmi miroşi a vânător de soiu.

- De ce adică ?

- Păi dacă te sperii atât de uşor.

- Nu văzuşi un Negru călare şi nu mi-ai putea spune cum aş ajun-ge în timpul cel mai scurt pe şosea ?

- N-am văzut niciun Negru călare, iar în ce priveşte şoseaua, ehe, vor trece multe ceasuri până s'o găseşti. Hai să mergem împreună ! Vom putea atunci, dormi liniştiţi noaptea. Mă numesc Joe Smith. Ei, ce zici ?

Bill Gazon nu stete mult pe gânduri. Tipul nu făcea o impresie rea, chiar dacă va fi având pe conştiinţă ceva ce-l făcea să evite lumea. Afară de aceasta, Bill Gazon se săturase să meargă singur. Zise :

- *All right* ! Eu sunt Bill Gazon.

Amândoi descălecară şi-şi întinseră mâinile. Bill povesti noului tovarăş ultima-i aventură şi de ce se despărţise de prietenul său negru.

Joe Smith îl ascultă cu atenţie.

- *Damned*, ăsta a fost Bob Twarb cu banda sa. Dacă-i aşa de a-proape, apoi pe mine mă gineşte. Nu ne avem tocmai bine.

Fiind amiază, poposiră, gătindu-şi în comun mâncarea. Dar nu le era dat să se bucure de odihnă.

Joe Smith sări, deodată în picioare, arătând un nor de praf, ce se apropia tot mai repede.

- Să mă ia Aghiuţă dacă nu e lupul despre care tocmai vorbeam ! Sus, flăcăule ! Fuga, ca să ieşim din găurile astea de şoareci ! De cum am ajuns la Black River, suntem la adăpost. Nu ne urmăreşte Bob Twarb până acolo, unde sunt ca la mine acasă.

Îşi împachetară la iuţeală lucrurile şi se avânatră pe cai, pornind-o în galop.

Joe Smith se dovedi excelentă călăuză, reuşind să ajungă curând pe un teren oarecum liber, unde caii puteau să-şi ia în voie sborul.

Bill auzi iar împuşcături la spate şi gloanţe şuierându-i pe după cap. Drace ! Sam, avusese perfectă dreptate cu profeţia lui, dar nu voise să-l creadă. În orice caz, aventura asta cu bandiţii nu prea îi era pe plac.

Un râuleţ se ivi înaintea celor doi fugari. Joe Smith apucă de că-păstru calul lui Bill Gazon şi-l trecu printr'un vad.

- Black River ! – informă el pe tovarăşu-i de drum. Cum călcăm pe malul celălalt, suntem la adăpost.

Dar, pe când caii ieşeau dincolo din apă, Bill Gazon observă pe tovarăşul său lăsându-şi capul în jos şi o trăsătură de durere crispându-i gura.

- Ei, Joe, ai fost nimerit ?

- Yes, şi nu tocmai rău. Dar suntem îndată la adăpost.

În partea aceasta a râului Joe Smith cunoştea toate rosturile. Scă-paseră de urmăritori.

În sfârşit, el se opri. Se isprăvise cu forţele sale.

Bill Gazon sări de pe cal şi ajută tovarăşului său să se dea jos. Cu acest prilej văzu că sfârşitul îi se apropia. Un glonte îi pătrunsese pe la spate în piept, lângă inimă şi va fi rupt o vână.

Culcă pe rănit cu băgare de seamă pe nişte pături, la umbra unei muchii de stâncă. Joe însă râse, cu toate durerile sale.

- S'a isprăvit cu mine, flăcăule. Ce să mai vorbim de geaba ? Ia calul meu şi tot ce-mi aparţine ! Sunt ale tale. Lasă-mi aci numai o sticlă de apă şi, după aia, ia-o în direcţia nord-estică, până ajungi la şosea. Cu bine, flăcăule !

- Nu, nu te las în voia soartei, chiar dacă nu pot să te ajut.

- Foarte frumos din partea ta ! trage-mi , te rog, cizmele ! Aş vrea să mor ca un om cinstit.... Minunat ! Îţi mulţumesc ! Tu ce eşti ? După nume pari Englez. Sau mă'nşel ? În orice caz, eşti European. Eu sunt Român şi în ţara mea mă chema Ion Smârcu. Aveam o mamă bună, care ţinea să'nvăţ carte, dar eu mă apucasem de năzbâtii... S'a isprăvit. Dacă vreodată treci oceanul şi te duc paşii prin scumpa mea Românie, abate-te pe la Săcel

şi sărută ţărâna de lângă Crucea Sălişteі, unde mi-am petrecut copilăria. Ce frumoasă e ţara mea ! Ştii încotro trebuie să călăreşti ? Cu Dumnezeu !

Şi Ion Smârcu, alias Joe Smith, se întinse încă odată... şi sufletu-i sbură la cer. Bill Gazon îi închise ochii şi-i săpă un mormânt, cu pieptul plin de emoţie. Apoi se închină şi rosti Tatăl Nostru.

Şi acum, înainte ! Colo, în pământ, se odihnea unul care alergase pe meleaguri străine după noroc, fără să-l fi găsit, pe când poate, dac'ar fi rămas în patri, şi-ar fi creat o viaţă tihnită.

Bill Gazon îi închise ochii şi-i săpă un mormânt, cu sufletul plin de emoţie. Apoi se închină şi rosti Tatăl Nostru. (Vezi pagina 26).

Împachetă pe calul mortului tot ce era al acestuia şi apoi, încălecă pe al său. Acum ştia, cel puţin, direcţia pe care putea ajunge iar la şosea.

De l-ar găsi odată pe Sam !

Să i se fi întâmplat o nenorocire ?

Întrebarea aceasta şi nesiguranţa asupra soartei lui Sam îl neliniştea în cel mai mare grad. Dar ce putea face ca să-l găsească ?

Capitolul 3
O nouă direcţie

Gândurile se învolburau în mintea lui Bill Gazon. Era a patra săptămână de când umbla călare; un decurs de timp bogat în peripeţii şi'ncă nu era de prevăzut sfârşitul.

Două chestiuni îl preocupau în cel mai mare grad.

Găsi-va şi revedea-va vreodată pe prietenul său negru ? Avea-va norocul să dibuiască urma surorii sale Thea şi a răpitorilor ei ?

De un şir de zile tot călărise în direcţia nord-estică. Aşa cum îi indicase Joe Smith, spre a ajunge iarăşi pe şoseaua ce ducea spre Vest. Şi în această imensă mare de pietrării nu întâlnise încă nici un om.

Începea să se întunece. Se apropia seara.

Examină împrejurimile în căutarea unui loc unde să se odihneas-că peste noapte.

De sigur că scobitura ceea de colo, din stâncă, în formă de peşte-ră, era potrivită pentru aşa ceva.

Se'ndreptă într'acolo.

Deodată animalul se opri, căci se afla acolo un cal.

Aşadar, cineva se va fi şi instalat acolo pentru noapte. Cin'să fie? Prieten sau duşman ?

Îşi pregăti revolverul şi se apropiă cu precauţiune. Desluşi pe un om culcat la pământ şi care nu părea să-l fi văzut încă.

Să fi dormind aşa de fără de grijă ?

Descălecă şi păşi spre dânsul.

Omul însă nu se mişcă.

Bill Gazon îi se adresă tare :

- Allo, sir, nu e loc aci, lângă dumneavoastră şi pentru un călăreţ obosit ?

Nu i se răspunse, dar omul se mişcă, fâcând un gest pe care Bill Gazon nu ştiu cum să-l tălmăcească.

Se apropie deci şi mai mult, gata însă să preîntâmpine un atac perfid.

De astă dată însă, putu recunoaşte figura acelui întins jos.

- Sam ! În sfârşit te găsesc.

Negrul ridică, oboist, capul, uitându-se, plin de mirare cu nişte ochi ce luceau ca în friguri, la prietenul său alb. Amândoi îşi strânseră cordial mâinile.

- Oh, Billo, te-am căutat şi iar te-am căutat şi nu te-am găsit. Li acum trebuie să mor.

- Mai ai timp destul ca să mori, iar cu frigurile astea niţele ce te scutură nu capeţi billet de intrare pentru terenurile eterne de vânătoare. Ce vesel sunt că te-am găsit în sfârşit ! Capul sus, bade Sam ! Aprind eu un foc, ca să prepar ceva cald. În vremea asta, tu-mi povesteşti ce ai pă-ţit.

- O, am dus-o foarte prost ! Ţi-am urmat povaţa. Aşa cum m'ai învăţat, şi te-am aşteptat mult în locul ce mi l-ai spus, dar n-ai venit. După aia, s'au descărcat focuri, la început dintr'o parte, apoi din toate părţile.

- A fost ecoul transmis de stânci.

- După aia, te-am căutat. Toată noaptea, am rătăcit de colo până colo, dar nu te-am găsit. În zori văzui banda, dar în acelaşi moment mă zăriră şi ei. Şi, vai, cum m-au mai jefuit ! Dar nu s'au mulţumit numai cu atât, ci m'au şi azvârlit peste un povârniş. Noroc că Sam are oase sdra-vene! Mai târziu îmi găsii calul, care le scăpase bandiţilor. N'aveam însă nimic de halit, nici de băut. Auleo, Billo, ce zile rele pentru mine ! Uite, nu mă mai pot mişca.

În acest timp, Bill Gazon preparase o cină şi, în intervalul cât o consuma cu prietenul, povesti, la rându-i ce-i s'a întâmplat. Erau amân-doi peste măsură de veseli că s'au regăsit.

O cută de posomoreală se brăzdă pe fruntea lui Bill Gazon.

- Da Sam, iar nu făcurăm nicio ispravă. Unde o fi sora mea ? cu peripeţiile astea pierdurăm foarte mult timp. Grija mea a crescut. Dar să dormim puţin ! Mâine trebuie s'o luăm iarăşi razna.

Porniră a doua zi. Sam se simţea destul de înviorat, aşa că pu-teau să-şi continue drumul fără zăbavă. Încărcară tot bagajul pe calul lui Ion Smârcu şi se îndreptară spre vechea ţintă.

După scurgerea câtorva ceasuri, Bill Gazon văzu, în sfârşit şosea-ua pe care o căuta.

- Am nimerit Sam ! De-acu' Dumnezeu cu noi, ca să avem, de astădată, mai mult succes !

Şoseaua şerpuia ca o panglică albă printre defileuri stâncoase, întinzându-se, ici-colo pe lângă costişe repezi, urcându-se, apoi, în întor-tochieri fantastice, pentru a se îmbina, de partea cealaltă a munţilor, cu şesul mexican.

Bill Gazon fu în curând smuls din contemplare. Din stânga se înălţa un nor de praf. Se şi temea că va trebui să facă, pentru a treia oară, cunoştinţă cu personagii neplăcute, când desluşi în mijlocul acelui nor de praf, o tră-surică cu patru roţi, trasă tot mai repede , de doi cai cari se speriaseră, către cotitura de pe lângă partea râpoasă a stâncii.

Vizitiul părea că nu-i mai poate stăpâni.

Câteva secunde numai şi atât ei cât şi trăsura aveau să se rostogo-lească, la cotitură, pe povârniş.

O singură clipă îi trebui lui Bill Gazon ca să-şi dea seamă de ceea ce se desfăşura înaintea ochilor săi şi

ceea ce avea să urmeze. Dete pinteni calului şi goni pe colină de vale, spre şosea.

Era vorba să evite o catastrofă.

Cum ajunse pe şosea, tocmai trecea trăsura pe lângă el. Văzu pe vizitiu cum se căznea zadarnic să înfrâne caii.

De geaba !

Bill îşi îmboldi calul spre viteza cea mai mare.

Nu mai era decât o distanţă de cinci sute de metri între trăsură şi punctual primejdios...numai patru sute... numai trei...

În acest moment Bill Gazon ajunse trăsura, gonind alături de ea, lângă prăpastia ce se căsca. O alunecare a trăsurii şi ar fi fost svârlit, împreună cu calul în abis.

Caii alergau în goană turbată spre pieire, trăgând cu ei trăsura.

Încă două sute de metri !

Bill Gazon întinse braţul drept, reuşi să apuce frânele şi nu le mai dete drumul, deşi era ameninţat să fie smuls din şea.

Caii dela trăsură se ridicară în două picioare. Bill Gazon fu săltat în şea, pluti câteva minute în aer, fu trântit la pământ şi târît o bucată de loc, păstrând însă hăţurile şi nedându-le drumul.

Caii scăldaţi în sudori se opriră, tremurând, lângă prăpastia dela periculoasa cotitură.

Vărsau foc pe nări, iar gura le era muiată în spune, ce se scurgeau în clăbuci mari. Coastele le svâcneau.

Ultima secundă ar fi adus prăpădul.

Bill Gazon abia de putea deschide ochii, de praful ce-i acoperea obrazul. Până şi'n gură şi'n nări îi pătrunsese.

- Cum să vă mulţumesc, sir ?

Ei drăcie ! Dar de când vedea el aşa de prost ?

Băietanul din faţă era - Bill Gazon închise ochii şi-i redeschise repede, - da, băietanul era … fată.

Se frecă la ochi. Şi iată că simţi pe obraz o mână străină, ştergân-du-i cu o batistă praful. Nu, nu era greşală. Era o fată îmbrăcată ca băr-bat.

- Cum să vă mulţumesc, sir ?

- Lasă-lasă ! Nu mi-am făcut decât datoria. Eşti fată ? Şi întot-deauna umbli aşa singură ? Apoi o să ţi se înfunde odată !

- Vreau să duc pe frate-meu bolnav la doctor. E în trăsură şi nu se poate mişca.

Fata ridică puţin coviltirul şi Bill Gazon putu distinge, sub el, un tânăr cu figura aprinsă, ca'n febră, care-i întinse, cu un zâmbet slab, mâ-na, în semn de mulţumire.

- E în regulă ! Nu te sbuciuma, căci n'ar putea decât să-ţi strice. Ai o soră bună şi se poate întâmpla şi celui mai bun vizitiu să nu mai fie în stare să-şi stăpânească animalele, dar mi-te unor mânuţe delicate de fată ? Eşti o fată curajoasă, vrednică de stimă.

- Sunt obişnuită să umblu cu caii şi nu mi s'ar fi întâmplat asta dacă nişte maimuţoi galbeni n'ar fi trecut cu automobilele lor, cu viteză turbată, pe lângă mine.

Bill Gazon care tocmai potrivise hăţurile, ciuli urechea şi cătă ţintă la fată.

- Ce'nţelegi dumneata prin maimuţoi galbeni ? Vrei să spui, adică, Japonezi ?

- Da. De ce ?

- Păi pe nişte Japonezi îi caut eu. N'ai văzut împreună cu ei două fete ? În ce direcţie au luat-o ?

- N'am văzut cu ei nicio fată albă, căci automobilele erau închise. S'au îndreptat în spre Santa-Fe ! Şi acum, vă exprim înc' odată mulţu-mirile mele cordiale pentru ajutorul dumneavoastră eroic ! Dacă veţi avea vreodată o drăguţă, apoi vă va răsplăti, pentru gestul de azi cu iu-bire neţărmurită. Sănătate !

Străina îi dete înc'odată mâna, se avântă pe capră, apucă hăţurile şi se depărtă.

Bill Gazon privi mult după trăsură.

Între acestea Sam se apropiase şi bătu cu mândrie pe umăr pe tânăru-i prieten alb.

- Oh, Billo, eşti un călăreţ năzdrăvan. Parcă te-ai înrudi cu Sata-na.

- Vezi măi Sam, cum sunt Americancele astea ? Şi deştepte, şi drăgălaşe, şi cu lipici.

- De, Billo, nu te poţi însura cu toate fetiţele !

- Eşti un măgar. Totuşi, avem şi un pic de noroc. Japonezii au trecut şi nu de mult pe aici. Fuga la Santa-Fe !

- Dar de unde o ştii tu asta, aşa netam-nesam ?

- Păi Japonezii sunt de vină că biata fetiţă era cât pe-aci să se pră-vălească în prăpastie. Să dăm vânt cailor, să le punem puterile la' ncer-care ! Am regăsit urma surorii mele. Doar trebue să izbutesc odată să-mi îndeplinesc misiunea. Înainte Sam !

Şi animat de nouă speranţă şi nou curaj, Bill Gazon se avântă în şea.

Cu tot ghinionul din ultimul timp, tot înregistrase un succes. Ştia încotro trebue să se'ndrepte spre a găsi pe sora sa Thea.

Fără'ndoială că Japonezii se vor opri în Santa-Fe. Şi chestiunea ear ca prietenii să sosească la timp şi nevăzuţi acolo.

Vechea luptă trebuia să'nceapă din nou.

Porniră bine dispuşi. Perspectiva de a întâlni în curând pe duşma-nii lor îi făcea să uite toate suferinţele pe cari le înduraseră, însuflându-le nouă bărbăţie, noi forţe.